

La gran baixada d’andròmines

Montclar era un poble petit, amagat entre muntanyes de la província de Tarragona. Cada estiu, el poble es preparava per a un dels esdeveniments més esperats: La Gran Baixada d’Andròmines. En aquesta competició, nens i adults construïen vehicles casolans i baixaven pel carrer principal del poble, que feia una baixada força pronunciada. No importava si les andròmines eren ràpides o feien riure, l’important era participar.

L’Arnau i la seva colla feia setmanes que treballaven en el seu projecte. Amb caixes velles, rodes d’una bicicleta i un volant fet amb un plat de la cuina, havien creat «el Llampec», un vehicle prou sòlid per la baixada. En Pau, el millor amic de l’Arnau, també participava. En Pau era un noi molt enginyós i sempre sabia com millorar les coses. Fins i tot, tenia una cadira de rodes que ell mateix havia modificat per ser més ràpida i àgil.

—Estic segur que amb aquestes rodes grans, guanyarem! —va dir en Pau, ajustant les últimes peces.

La colla d’en Pau i l’Arnau incloïa l’Eva, una nena que vivia al poble des de feia poc, però que ja era coneguda per ser una manetes. Ella va ajudar a dissenyar l’aerodinàmica del vehicle amb uns vells para-

xocs que van trobar en un magatzem.

El dia de la cursa va arribar i Montclar estava de festa. La plaça es va omplir de famílies i amics, i les andròmines estaven aparcades al punt de sortida, totes amb formes i colors extravagants. Hi havia un cotxe que semblava una barca de pirates, un altre amb ales com un avió, i fins i tot una andròmina en forma de dinosaure.

Quan va ser el torn de «el Llampec», l'Arnau, en Pau i l'Eva es van posar a punt. En Pau havia decidit baixar amb la seva cadira de rodes especial, seguint el seu equip des del darrere.

—Tot llest! Som-hi! —va cridar l'Eva amb entusiasme.

Amb un fort impuls, van començar a baixar pel carrer empedrat. L'Arnau controlava el volant mentre l'Eva donava instruccions sobre com equilibrar el pes. La gent aplaudia i animava al llarg del camí.

A mig trajecte, un petit obstacle va aparèixer: una de les rodes de la «Llampec» va començar a perdre velocitat a causa d'una pedra al camí.

—No parem, podem fer-ho! —va cridar en Pau des de la seva cadira de rodes, acostant-se ràpidament.

En Pau, amb habilitat, va avançar fins a col·locar-se al costat de la «Llampec» i, amb una empenta suau, els va ajudar a reprendre velocitat. La gent va començar a animar-los encara més fort. El públic estava encantat de veure com treballaven junts, sense deixar que cap contratemps els aturés.

Quan van arribar a la meta, tothom va esclatar en aplaudiments. Encara que no van ser els primers a creuar, el seu esperit d'equip i la seva capacitat d'ajudar-se els uns als altres els va fer guanyar un

premi molt especial: el premi a la millor col·laboració i disseny.

Aquell vespre, mentre el sol es ponia darrere les muntanyes de Montclar, l'Arnau, en Pau i l'Eva van celebrar amb un gelat, orgullosos de la seva feina.

—El que compta és que ho hem fet junts —va dir en Pau somrient, mentre movia les rodes de la seva cadira cap a la font del poble.

—I que ens ho hem passat d'allò més bé! —va afegir l'Eva.

Des d'aquell dia, la colla de Montclar es va convertir en un exemple de com la diversitat i les diferents habilitats de cadascú podien fer que qualsevol projecte, fins i tot una andròmina feta de caixes i bicicletes velles, esdevingués un autèntic èxit.